

Lidt efter ankom ogsaa Emanuel, der efter forskellige Overvejelser havde bestemt sig til at lade sig vie i Ornat. Frokostbordene var dækkede inde i den blaaalkede „Sal“, hvor ingen ringere end Købmand Villing gjorde Tjeneste som Skaffer og i denne Egenskab modtog alle Mændene med Snaps og Øl.

Det var efter Emanuels Ønske, at der ikke paa noget Punkt blev brudt med Egnens Bryllupsskik. Selv afslog han dog Snapsen og nøjedes med at drikke af Brudeøllet.

I Løbet af en Timestid fyldtes baade Stuerne og Haven af pyntede Mennesker, og stadig strømmede der nye Gæster til. Samtalen drejede sig næsten overalt om det Spørgsmaal, hvem der skulde forrette Vielsen. Emanuel havde for nogen Tid siden været inde hos Bispen for at tale med ham derom, og Bispen havde da berørt det som en Mulighed, at han selv vilde indfinde sig, idet han havde sagt, at han som Fru Hansteds gamle Ven jo paa en Maade var nærmest dertil. Man var nu spændt paa at erfare, om en saa stor Ære virkelig skulde blive Menigheden til Del.

Klokken halvtolv kom Bøndernes Køretøjer, i alt nogle og tredive, og man begyndte at stige til Vogns. Vognene for Brudeparret og den nærmeste